

Marijin List

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglášenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Držini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: K L E K L J O Ž E F, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom sv. Franciška so darovali v din. sledeči: Iz Rankovec: Omar Lujza, 2, Ullen Cilika, 3, Ullen Alojz, 3, Žilavec Karol, 4, Pelcer Alojz, 2, Kovač Alojz, 4, Pivar Marija, 5, Smodiš Alojz, 1, Ratnik Imri, 2, Celec Štefan, 5, Šafarič Imre, 1, Prša Andraš, Črensovci, za arendo 1939. l. 200, Magdič Ana, V. Polana, 25, N. N. Črensovci, 200, Kreslin Aga, G. Bistrica, 5, Pelcar Jožef, Matjašovci, 50, listje v šumaj 327, Franko Marija, Mostje, v Franciji, 30, Franko Jožef, Mostje, v Franciji, 10 din. — *Izdali smo v din:* dača 94, logari za trūd 27, 15 ton vapna 3030, delavcom za gašenje vapna, nakapanje kamla 714'50, Hozjan Ivani, Trnje, za vožnjo kamla i peska 3000, delavcom za skladanje cigla, kopanje kamla 1433, Hujs Štefani za vožnjo vapna 312, za cigeo 46199, za skladanje cigla delavcom 225 din. — Oča sirol, povrni vsem obilno. O d b o r.

K podpornomi društvu „Dom sv. Franciška v Črensovcih“ so pristopili iz Rankovec i darovali v din. sledeči: Po 1 din.: Supi Franc, Ratnik Alojzij; po 2 din.: Martinec Franc, Kovač Katarina, Ficko Matjaš; po 3 din.: Majcan Leopold, Jaušovec Alojz, Hauko Štefan, Šohar Viktor, Lukač Matjaš; po 4 din.: Gobar Marija, Banli Janoš; po 5 din.: Kúhar Franc, Majcan Franc, Kovač Janoš, Omar Jožef; po 10 din.: Goubar Jožef.

Na podporo Marijinoga lista so darovali v din. sledeči: Švab Marija, Ludbreg, 0.50, Števanec Franciška, Tropovci, 5, N. N. Dobrovnik, 200. — Marija, povrni vsem obilno. — Uredništvo i uprava.

Blažene božične svetke daj vam Jezusek v popolnoj lübezni do Boga i blišnjega, v miri i zadovolstvi sprevoditi, dokeč vas ne vzeme v svojo večno nebesko blaženost. — To vam žele uredništvo i uprava Marijinoga Lista.

LETO 35.

8. DECEMBRA 1939.

ŠTEV. 12

*ZDRAVA, MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. I. 28.)*

Dobra, prečista Mamika! Ne zameri, da te po dečinskem zovem. Tvoje dete sem i detinsko lübezen mam do tebe. December osmi je tvoj veliki god, je podlaga tvoje veličine. Ka si mati i devica, ka si boža porodnica, boža mati, ka si nikdar niednoga greha ne včiniła, ne maloga, ne velikoga, ka si popolnoma premagala vsikdar i v vsakoj priliki vse falinge i vse nepopolnosti, ka si vsikdar i vsepovsedi te najpopolnejše čine vseh jakosti zvršavala, ka si z popolne lübezni do Boga živeła, trpela i vmrla, ka si za kralico nebe i zemle koronana i si mali vseh milosti, da brez tebe nišče ne pride k Bogi, — vse te i druge milosti, šterih človeč razum ne more prebroditi i jezik spregovoriti — vse te milosti ti je spravilo tvoje nevtepeno, brezmadežno poprijetje, šteri god obhajamo 8. decembra.

Kak me veseli, Mamika, da si bila jedino ti brez greha poprijeta. Gđa se je tvoje telo poprijelo v utrobi matere sv. Ane po oči sv. Joahimi, te na tvojo dūšo ne seo greh izvirni, kak je seo na vsako dūšo i bo seo do konca sveta. Greh Adama i Eva smo vsi herbali, podedovali, samo ti ne. Ti ne, ar si bila pozvana, da si mati Boga, ki je sama svetost, zato pa ne dovalo, da bi te oblazo črv greha, kak oblazi vsako dūšo. Ne je dovalo to Bog zavolo svoje svetosti i zavolo tvoje vernosti, od štere je vido naprej, da popolna bo v deli našega odrešenja. Zavolo Gospoda Jezuša Kristuša, tvojega božega Sina, trpljenja si rešena poprijetnoga greha, z šteroga trpljenjom si združila svoje največše trpljenje, da si nas po njegovej želi ž njim vred odrešila.

Kak srečen sem, da mater mam, ki jo greh nikdar ne vrazo, ki zato ma dostop do Boga v vseh mojih zadevaj, da mi sprosi vse od Boga. Najvekša zadeva moja je pa svetost življenja. To mi sprosi, dobra Mamika, brez greha poprijeta Blažena Devica Marija.

Srčen.

PRED JASLICE POKLEKNIMO...

Pred jaslice pokleknimo,
Rešiteo v njih leži
je prišeo v mrzlo štalico,
dregeče i ječi . . .
Vünej je mraz, oznotra mraz,
odevko slabo ma,
ga fūče oslek eden čas, —
— pa vlek isto zna.

Oslek i vlek fūčeta na Jezuseka, da ga sprejeta.

Pastirci goli pridejo . . .
le srce njim gori,
vu naroče ga primejo . . .
— v toploti zažari . . .

* * *

Pokleknite pred jaslice,
segrejte Detece,
pastirci verni bodite,
Njem dajte srcece.

Srčen.

PRIPRAVA

NA SV. PREČIŠČAVANJE I HVALODAVANJE NA VESELOM ČISLI.

Koga si, Devica, od sv. Dūha poprijela.

Za pripravo:

Gda ga je poprijela, gda je Boži Sin stopo v njeno prečisto utrobo, kak spadne rosa na cvetočo rožo, te je postala Mati Boža, te je zakraljivala nad nebov i zemlov, kralica vesolstva je postala. I v toj najvišišoj časti, od štere zvišenejše človeče bitje ne more dobiti, se je za deklo držala i imenūvala: „Glej, dekla sem Gospodova. naj se mi zgodi po tvojoj volī“, je odgovorila nadangeli Gabrieli, ki njej je naznano bože materinstvo. Prva jakost, z šterov Marija pozdravi Zveličitela, je poniznost. Kak lepo se to sklepa z Jezušovim prihodom v njeno presveto utrobo. Vekšega ponižanja ne i biti ne more, kak gda nemrtelen, večno slavljen Bog mrtelen, trpljenji podvržen človek postane. Gda Marijina dūša vidi to poniznost, z šterov Boži Sin prihaja v njeno deviško utrobo, da postane njeni sin, ga ne mogla z drugim primernim darom pozdraviti kak s poniznostjov. I zdaj, ka Jezuš k meni šče priti, k meni grešniki, odkriva neskončno vekšo poniznost, kak gda je k Mariji prišeo. Viš moja dūša, tak ponizna moreš biti, da na vse dogodke tvojega življenja, na vse križe z celim srcom odgovoriš: Jezuš, smiluj se meni grešniki, vu vsem bodi tvoja sveta vola.

Za hvalodavanje:

Pastirci so prinesli v zahvalo, ka njim je angeo nazvesto Jezušekovo rojstvo i ka so ga smeli pogledati i se njemi vklan-jati, — dare. Prinesli so njemi ovčico, Mamiki i hraniteli sv. Jo-želi pa sir i trdi krūhek. Kakšega so pač meli. To naj bo tudi moj dar za Jezušeka v zahvalo, ka je k meni prišo. Jaz ščem njegova ovčica biti. Ovčica je dala Jezušeki mleko. Moja dūša, Jezušova ovčica, njemi tudi da mleko čistosti, nedužnosti. Moja dūša, Jezušova ovčica, njemi da vuno, kak njemi je dala poklon-jena ovčica, toplo vuno, tople lūbeznosti. Pa ešče več njemi da. Svoje življenje, kak njemi je dala poklonjena ovčica, da nahrani z samim sebov Jezuša. Gda Jezušek želeš, da bi se tvoja ovčica moja dūšica, k tebi priselila, njej vzemi zemelsko življenje i daj njej večno.

Koga si, Devica, k Elizabeti nosila.

Za pripravo:

Gda ga je Marija v prečistoj utrobi nosila i ž njim pres-topila prag Elizabetin, je to pozdravila. I Marijin pozdrav je odpro srce Božega Sina, šteroga je pod srcom nosila. Pa z toga odpretega še tak maloga Srca Jezušovoga, glej, ka se je levalo

völ! Elizabeta je spregovorila: kak to, da je mati mojega Gospoda prišla k meni! Živa vera se je zbudila v srci Elizabete. Nadale je spregovorila: Na reči tvojega pozdrava je od veselja skočilo moje dete v utrobi. Ivana Krstitela je nosila starica Elizabeta pod srcom i to komaj šest mesecov poprijeto dete zaskoči i zaploska od veselja. Od kakšega veselja! Ka je prišo Sin Boži, Jezusek k njemi i ga je rešo poprijetnoga greha. I na Marijino prošnjo je nemi Zaharijaš, oča Ivana Krstitela, dobo nazaj govor i hvalo Boga za vse doblene dare, posebno, da je poslal v svojem Sini sveti Odrešenika: „Blagosloven Gospod, Bog Izraela, ar je obiskao svoje lüdstvo i njemi pripravo rešenje.“ Gledaj, moja dūša, kakšo moč ma Marijina reč, i gledaj, kak bogato je Jezusovo Srce! Zato pa prosim Marijo, naj mi prinese Jezusa i naj mi odpre njegovo Srce i z toga mi podari živo vero, vüpanje i lübezen, i ka me ž njim očisti vseh grehov, štere iz globočine srca obžalujem.

Za hvalodavanje:

Gda je Marija zvedila z Elizabetinih vüst delo milosti, štero je Srce njenoga Sina zvršilo v njej i v malom Vaneki, je zaspevala svojo večno lepo zahvalno pesem, štera se začne z rečmi: Hvali moja dūša Gospoda. Gospoda je hvalila za milosti, štere je podelo Elizabeti, deteti i celoj hiži. Pa Jezuseka neso sprejeli v svojo dūšo, kak sem ga jaz sprejeo. Keliko vekša je moja sreča, kak je bila njihova. Zato mora biti moja zahvala tüdi vekša. Što drügi pa naj da zahvalnost Jezusi z menov, kak Marija. Njo prosim, naj za moje sveto prečiščavanje zaspevle svoj Magnifikat, ka je Jezus k meni prišo i v mojem srci naj nad tem božim darom vužge tisto veselje, štero je ona pri Elizabetinom obiski čütila v svojem srci i od šteroga je tak lepo spevala: „I moj düh se veseli v mojem Bogi Zveličiteli“. Veselim se, Jezus, ka si k meni prišo. I v to veselje potopim svojo volo, da ti ščem kak najbolje verno slüžiti. Veselim se ti, da mi to veselje vzeme vso privlačnost do greha. Veselim se ti, da mi to veselje da navdūšenost, da gorim za Tebe, dokeč ne zgorim v lübezni na smrtnoj vüri, štera naj mi z lübezni do tebe odtrga nit življenja i me združ i z tebov.

Koga si, Devica, rodila.

Za pripravo:

Angelci so od veselja zaspevali, gda so Sina Božega v podobi maloga Deteta zagledali. I prosili so od toga Deteta tisto, ka je to te želelo, v srci nosilo: naj se Bog odiči i človek naj zadobi mir: „Dika Bogi na visini i mir na zemli lüdem, ki so na dobro nagnjeni.“ Jaz sem na dobro nagnjeni, ve pa ščem to detece, štero je v podobi krüha skrito, k sebi vzeti. I k sebi je ščem vzeti, ar je lüdim. Lübezen do njega pa tak ščem posvedočiti, da živeti ščem samo zato, da je odičim, da je dūša vsikdar bole spozna i Njemi je vsikdar bole spo-

dobna. Pridi k meni, dober Jezušek, posveti i spopolni mojo dūšo i veseli se njej.

Za hvalodavanje:

Angeo je Mariji naznano, ka „Jezuš veliki bo i ka njegovomi kralestvi ne bo konca“. Njegovo kraljestvo je kraljestvo pravice, kraljestvo mirū. I tomi ne bo konca. Njegovo kraljestvo nikdar ne mine, se nikdar ne pokvari, v njem ostane večna istina, večna lūbezen, večni mir. Da bi jaz tūdi zadobo to kraljestvo, si Jezuš prišo k meni. Prineso si mi istino, prineso si mi lūbezen, prineso si mi mir zato, da zidam na te prinešene dare, dokeč ta zidina do nebe ne segne. Pravičen moram biti, istino moram misliti, gučati, istini dati prvo mesto v vsakom deli. Lūbiti moram tebe nad vse, bližnjega kak samoga sebe.

Koga si, Devica, rodila.

Mir moram meti z tebov, ne te žaliti; mir s sebov, potreti moram vsa svoja kriva nagnenja, vse svoje neredne strasti; mir moram meti s svojim bližnjim, ne smem ga za menje držati, kak sebe, ne smem njemi ničesa nikaj včiniti, ka ne bi želo, da drūgi meni včinijo i vse njemi moram včiniti, ka želem, da bi drūgi meni včinoli. Vūpam se, dober Jezuš, da si mi prineso moč za te jakosti. Vūpam se, da se boš borio z menov i mi priborio večno zmago po srečnoj smrti, za štero te prav ponizno prosim.

Koga si, Devica, v cerkvi darūvala.

Za pripravo:

Po predpisih zakona stare zaveze je Marija 40. den po rojstvu nesla Jezušeka v cerkev i za njega darūvala dva golobeka, znamenje nedužnosti. Opomin za mene, da moram s

čistov dušov pristopiti k Jezušu, da moram srčno obžalovati vse svoje grehe i močno volo meti, da raj merjem, kak prostovolno, premišleno samo en greh včini. Poleg golobeka je Marija cerkvi prinesla dare, štere je od sv. Treh Kralov dobila: zlat, kadilo i mirho. Zlat pomeni Jezušovo kraljesko čast. Priznam jo z dna duše i želem, naj Jezuš kraljuje v mojem i vsakom srci, v mojoj i v vsakoj voli pa pameti. Kadilo pomeni Jezušovo božanstvo. Z globočine srca molim Jezušu pod podobov krüha i ga vroče k sebi želem. Mirha pomeni Gospodovo trpljenje i smrt. Od toga je gučao pri darüvanji tüdi sv. Düh po vüstaj Šimeonovih. Mariji je povedao, da njoj meč prebodne srce zavolo trpljenja i smrti Sina. Ona je te meč sprejela. Podvrgla se je božoj svetoj voli. Brez trpljenja nega rešenja. Zato prosim Jezušu, naj mi prinese potrplivost, gda pride

Jezušek počiva v našem srci po prečiščavanji, kak negda v bellehemske jaslícaj.

k meni, da bom znao vse mirno, šče veselo prenesti iz lübezni do njega. Pridi, dober Jezuš, v mojo dušo i osvoji si jo popolnoma.

Za hvalodavanje:

Pri darüvanji Jezušovom je pa sv. Düh gučao tüdi od veselja. Naznanjao je, da Jezuš svetlost bo, da Jezuš dika, zveličanje bo za naše duše. Kak se je dobra Mamika tomi veselila. Z njov se veselim tüdi jaz. Svetlost je prišla v mojo dušo, Jezušova svetlost i mi je prinesla zveličanje. Miloščo sem dobo, da premagam hüdo i delam dobro. Večna hvala ti bodi za to dobroto, dober Jezuš. Po darüvanji je tvoj hraniteo, sv. Jožef, z Mamikov i Tebov bežao v Egipt. Komaj si prišo na svet, že te preganja hüdobija. Zgled mi davaš, da se prilik ogiblem, štere bi me znale od tebe odtrgati. Da se rešim teh prilik, ponizno prosim dobroga tvojega Hranitela, sv. Jožef i sladko tvojo Mami-

ko, Devico Marijo, naj te čuvata v mojem srci, naj zbežita z menov od vseh grešnih prilik, da te, dober Jezuš, nikdar ne zgubim. Zgübo bi te, če bi privolo v smrten greh. Dober Jezuš, raj mi smrt pošli. Leta dugo si bio v Egipti, dober Jezuš. Leta dugo, vso življenje se moram ogibati grešnih prilik. Gda te je tvoj Oča nebeski domo pozvao z Egipta, ka rešiš svet, samo te si se mekno z tujine. Ta zemla, na šteroj živem, je tujina. Ščem se na njoj boriti, dokeč me Oča nebeski domo, v nebo ne pozove. O kak želno želem tisto blaženo vüro. Jezuš, z ljubezni do tebe ščem živeti, trpeti i vmreti.

Koga si, Devica, v Cerkvi najšla.

Tri dni si ga jočič iskala, dobra Mati Marija. Ne jela, ne spala, v globokoj žalosti samo zdihavala: gde je moj Jezuš, gde je moje drago dete. Tebe nikaj drugo ne zanimalo, samo on. Tvoja miseo se obračala samo na njega. Tvoje srce gorelo samo za njega. Tvoja duša hrepenela samo po njem. Dobra moja Mamika, pridružim se ti i ti ga pomagam iskati za sebe. Na njega mislim, za njega gorim, po njem hrepenem, njega želem. Jezuš, samo Tebe ščem meti, drugo mi ne trbe. Kak te je Mamika v cerkvi najšla, tak te najdem ž njov vred tü tüdi jaz. V Oltarskom Svestvi prebivaš pod podobov krüha noč no den i včiš me, kak si te v cerkvi včio v pravdi vučene i pišače. Vči me na bože skrivnosti tvoje svete vere, najbole me pa navči ljubiti tebé. Mamiki i Hraniteli si pravo, „ka sta me iskala, sta ne znala, ka jaz v hiši mojega oče morem biti!“ Cerkv je hiža Boga, hiša tvojega nebeskoga Oče. Tü te najdem gor, tü se združim s Tebov. Molim te, Zveličar moj, ti si pravi Bog. Molim te i te prosim, daj mi roko, kak si jo dao Mamiki i Hraniteli i ž njima šo domo. Pridi i daj mi svojo roko pa vodi me ti! Karaj me ti! Hrani me ti! Oblači me ti! Bogastvo moje bodi ti! Veselje moje bodi ti! Jediní namen mojega življenja si ti. O daj mi na pomoč Mamiko i Hranitela, da ž njiva pomočjov te odičim na zemli s svetim življenjom, v nebi pa z vživanjom tebé.

Za hvalodavanje:

Gda sta te, dober Jezuš, Mamika i Hraniteo, Devica Marija i sveti Jožef z največšov radostjov domo pripelala, si dvoje včino, kak nam pravi tvoja reč, sv. Pismo: 1. bogao si jiva i 2. raseo si z letami tüd! v modrosti i milosti. Dober Jezuš, kak krepki navuk za mene, da znam biti v zadostnoj meri zahvalen za neskončno miloščo sv. obhajila. Jaz rasti moram v modrosti i milosti. To pomeni, ka moram den za dnevom svetejši postati, ki sem se nahrano z Najsvetejšim. Takši pa postanem, če bom bogao, če bom pokoren svojim starišom i mesto teh tistim, štere mi je Bog dao za predstojnike cerkvene i svecke. Ki ne ve bogati svojih starišov i naprepostavljenih, tisti, dober Jezuš, ne ve tebe ljubiti, tisti ne ve biti zahvalen za največšo miloščo, za združitev s tebov, za sveto prečiščavanje. Bogati

ščem, bogao bom vu vsem na prvo reč brez protigučanja i opravičavanja z lúbezni do tebe svoje stariše i naprejpostavlene vu vsem, izvzemši greha. Če se mi greh zapove, te pa tebe bogam, dober Jezuš, ki gréh prepovedavaš. Tak pravi tvoja reč, sv. Pismo, da si ti raseo pred Bogom i lúdmí. Pred Bogom skrito, pred lúdmí odkrito. Pomeni, ka se nesmem hvaliti z nikšov rečjov, Bog vidi pa že plača. Lúdje pa sami morajo ovarati na mojem živlenji napredek v svetosti, jaz sebe zvišavati ne smem, ar rast milosti davaš ti, jaz si ga povekšati niti v najmenšoj meri ne morem. Zato te prosim v najglobšoj poniznosti, dober Jezuš, ostani pri meni i daj mojoj dúši vsikdar vekšo rast lúbezni do tebe.

EVANGELIUMI MESECA DECEMBRA.

PRVA NEDELA V ADVENTI.

Tisti čas pravo je Jezuš vučenikom svojim: „Bodo znamenja vu sunci, i meseci, i zvezdaj; i na zemli med narodi stiska i zmešlavica zavolo morskoga šumlenja i valov. I lúdje bodo sehnoli od straha i čakanja onih, štera pridejo na ves svejt; ar jakosti nebeske se bodo majale. I tedá bodo vidili Sina človečega priti na oblaki z velikov zmožnostjov i dikov. Gda se pa eta začnejo goditi, preglednite i prizdignite glave vaše, ar se približava odkúplenje vaše.“ I pravo je njim priliko: „Poglejte figovo drevo, i vse drevje! Gda črči ž njih že sad, znate, ka je blúzi leto. Tak túdi i vi, gda te vidili, da se to godi, znajte, ka je blúzi bože kralestvo. Zaistino velim vam, ka te rod ne prejde, dokeč se vse to ne zgodi. Neba i zemla prejdetá, reči moje pa ne prejdejo. (Luk. XXI. 25—33.)

DRŮGA NEDELA V ADVENTI.

Tisti čas, gda bi Ivan čúo vu vozi dela Kristušova, poslavši dva z svoji vučenikov, pravo je njemi: Ti si te pridoči, ali drúgoga čakamo? I odgovoreči Jezuš veli njima: Idoča nazvejstita Ivani, štera sta čúla, i vidila. Slejpi vidijo, plantavi hodijo, gobavci se očiščavajo, glúhi čújejo, mrtvi gori stanújejo, nevolnim se evangeliom nazviščava; i blaženi je, ki se nad menov ne spači. Gda sta pa njidva odhajala, je Jezuš začeo vnožini gučati od Ivana: „Ka ste šli gledat v pústino? Jeli trst, šteroga veter maja? Ali ka ste šli gledat? Človeka oblečenoga v mehka oblačila? Glejte, šteri nosijo mehka oblačila, so vu kraleski hižaj. Ali ka ste šli gledat? Proroka? Velim vam, da ešče več kak proroka. Ar je te tisti, od šteroga je pisano: Glej jaz pošilam svojega Angela pred licom tvojim, šteri bo pripravlaó tvojo pot pred tebom. (Mat. XI. 2—10.)

TRETJA NEDELA V ADVENTI.

Tisti čas so poslali Židovje z Jeruzalema duhovne, i levite k Ivani, da bi ga pitali: „Što si ti?“ I priznao je, i ne je tajio: „Jaz ne sam Kristuš.“ I pitali so ga: „Ka si tak? Si Elias?“ I pravo je: „Ne sam“. Si prorok ti? I odgovoro je: „ne“. Pravili so zato njemi: što pa si? da odgovor damo tem, ki so naš poslali: Ka praviš od sebe? Pravo je: „Jaz sem glas kriččega v püstini. Zravnajte pot Gospodovo, liki je velo Izaiaš prorok.“ I ki so bili poslani, so bili z med Farizeušov. I pitali so ga, i pravili so njemi: „Zakaj pa krstiš, či ti nesi Kristuš, niti Elias, niti prorok?“ Odgovoro njim je Ivan govoreči: „Jaz krstim z vodom; na srejdi med vami je pa stao, šteroga vi ne poznate. Te je, ki pride za menom, ki je pred menov i jaz ne sam vrejden, da bi njemi odvezao remenje njegove obüteli. To se je zgodilo v Bethaniji prejk Jordana, kde je Ivan krsto. (Jan. I. 19—28.)

ŠTRTA NEDELA V ADVENTI.

V petnajsetom leti vladanja casara Tiberija, kda je bio Pontiuš Pilatuš poglavnik Judeje, i Herodeš, četrtini oblastnik Galileje, i brat njegov, Filip, četrti oblastnik Iturije, i Trachonidiške dežele, i Lyzaniaš, četrti oblastnik Abilineje, kda sta bila velikiva duhovnika Annaš i Kajfaš: je Gospod gučao Ivani, Zakariašovomi sini, vu püstini. I prehodo je vso jordansko pokrajino i oznanjao krst pokore za odpuščanje grehov, kak je pisano vu knigi govorov proroka Izaiaša: „Glas kriččega vu püstini, pripravljajte pot Gospodovo; zravnajte njegove steze; vsaki dol naj se napuni, i vsaki breg i gumila naj se zniža; i kriva bodo ravna, i ostre gladke poti, i bo vidilo vse človeštvo zveličanje bože.“ (Luk. III, 1—6.)

NA SVETO NOČ (PRI POLNOČNICI).

Tisti čas zišla je zapoved od casara Augustaša, da naj se popiše ves svejt. Eto prvo popišüvanje se je vršilo po Cirišu, Sirijanskom poglavari. I hodili so se vsi podpišüvat, vsaki vu svoje mesto. Gori je pa šo i Jožef z Galileje, z varaša Nazaret, v Judejo, vu Davidov varaš, ki se zove Betlehem, bio je naimre z hiže i roda Davidovoga, ka bi se popisao z Marijov, s svojov zaročenov ženov, štera je bita noseča. Gda sta bila tam, se je dopuno čas poroda. I porodila je sina svojega prvorojenoga, i ga povila v plenice, i ga položila v jasli, ar za njeva ne bilo prostora v prenočišči. I ravno v tistom kraji so pasterje verostüvali pod milim nebom i bili na nočni stražaj pri črejdj svojoj. I glej, angeo Gospodov je pristopo k njim, i boža svetlost je je obsvetila, i jako so se zbojali. I pravo njim je angeo: „ne bojte se; ar, glejte, nazveščavam vam velko radost, štera bo za vse lüdstvo, ar se vam je narodo

dnes v mesti Davidovem Zveličiteo, ki je Kristuš Gospod. I to vam bo znamenje: Najdete dete v plenice povito, i v jasli položeno. I v tom hipi je bila z angelom vnožina nebeske vojske, ki so Boga hvalili i govorili: „Dika Bogi na visini, i na zemli mir ljudem, ki majo volo na dobro.“ (Luk. II. 1—14.)

NA SVETI DEN PRVI (PRI ZORNICI).

Tisti čas so pravili pasterje eden drugomi: Pojdimo tak v Betlehem, i poglednimo to, ka se je zgodilo, i nam je oznano Gospod. I popaščili so se, prišli ta, i najšli Marijo, i Jožefa i Dejte v jasli položeno. Videvši pa to, so spoznali, ka njim je bilo povedano od toga Deteta. I vsi, ki so čuli, so se čudüvali tomi i nad tem, ka so njim povedali pasterje. Marija je pa zdržavala i premišlavalala vse ete reči v svojem srci. I povrnoli so se pasterje dičeči i hvaleči Boga, za vse to, ka so čuli i vidili, prav kak njim je bilo povedano. (Luk. II. 15—21.)

NA SVETI DEN DRÜGI (PRI VELKOJ MEŠI).

Vu začetki je bila Reč, i Reč je bila pri Bogi, i Bog je bila Reč. Ta je bila v začetki pri Bogi. Vse je po njej nastalo, i brezi nje ne nikaj nastalo, ka je nastalo. V njej je bilo življenje, i življenje je bilo svetlost lüdi i svetlost sveti v kmici, i kmica je ne sprejela. Bio je človek poslani od Boga, komi je bilo ime Ivan. Te je prišo na svedočanstvo, da je svedočo od svetlosti, da bi vsi vervali po njem. Nej je on bio svetlost nego da bi svedočo od svetlosti. Bila je prava svetlost ta, štera presvejtí vsakoga človeka, pridočega na te svejt. Na tom svejti je bila i te svejt je po njej nastao, i svejt je nej spoznao. V svoje lastnine je prišla i njeni je neso sprijeli. Vsem pa, šteri so jo sprijeli, je dala pravico, da postanejo boži sinovje, njim, ki verjejo v njenom imeni: ki so se nej rodili z krvi, niti z poželenja mesa, niti z vole moža, nego z Boga. I Rejč je meso postala i med nami prebivala, i vidili smo njeno diko, diko kakti jedinorodjenoga od Oče, ki je puna milošče i pravice. (Jan. I. 1—19.)

NA DEN SV. ŠTEFANA, PRVOGA MANTRNIKA.

Tisti čas pravo je Jezuš pisačom i farizeušom: Glejte, jaz pošilam k vam proroke, i modre, i pismoznance; i ž njih nike morite i razpíte, i ž njih nike te bičüvali v svojih shodnicaj i preganjali te je od mesta do mesta, da pride nad vas vsa pravična krv, štera je prelijana na zemli, od krvi pravičnoga Abela, do krvi Zakariašove, sina Barikiašovoga, šteroga ste vmorili med cerkeviov, i oltarom. Zaistino velim vam: Vse eto bo prišlo na te narod. Jeružalem, Jeružalem, ki marjaš proroke, i kamenüješ tiste, šteri so k tebi poslani, kelkokrat sam šteo vküp spraviti tvoje sini, liki kvočka vküp spravlja svoje piščance pod peroti, i nej si šteo? Glejte, zapüščena vam

bo vaša hiža. Ar povem vam: da me odsehmao nete vidili, dokeč nete pravili: Blagosloven, ki prihaja v imeni Gospodovom. (Mat. XIII. 34—39.)

NEDELA PRED NOVIM LETOM.

Tisti čas Jožef i Marija, Mati Jezušova sta se čudivala tomi, ka se je od njega gučalo. I Simeon je je blagoslovo, i pravo je Mariji, Materi njegovej: „Glej, te je položeni v padec i v vstanenje v nogih vu Izraeli, i v znamenje, šteromi de se proti gučalo, i tvojo dušo prebodne meč, da se odkrijejo mišlenja z v nogih src. I bila je prorokica Ana, hči Fanuelova, z Azerovoga pokolenja, že jako priletna. Potem, ka je živejla s svojim možom sedem lejt od svojega devištva. Bila je dovica do osemdeset štrtoga leta, ona nej zapuščala cerkvi, nego je s postom i z molitvami služila Bogi noč i den. I prav tisto voro je prišla ta i hvalila Gospoda pa od njega pripovedavala vsem, ki so čakali odkupljenje Izraela. I gda so se spunila vsa po Gospodovej pravdi, so se povrneli v Galilejo, vu svoj varaš Nazaret. Dejte je pa raslo, i se krejpilo, puno modrosti, i milošča boža je bila v njem, (Luk. II. 33—40.)

NOVOMAŠNIK, BOD POZDRAVLJEN!

Nismo navajeni takih pozdravov v času, ko deklicam na glavi pletejo venec bele snežinke. Pa vendar imamo danes novomašnika. Daleč, zelo daleč od nas, tam v sredini Južne Amerike, v Santiagu, je 26. nov. prejel mašniško posvečenje naš predragi vlč. g. Maroša Martin iz Melinec.

Samo Bog ve, kako srčno si je želel postati duhovnik in misijonar! Te svete želje so se mu izpolnile. Bog mu je obilno poplačal njegovo velikodušnost, s katero je pred leti zapustil domači kraj, da bi žrtvoval samega sebe za rešitev tolikih zapuščenih duš. On je prvi novomašnik od naših „misijonarčkov“. Drugi so že blizu cilja.

Njegove sreče se vsi veselimo. Veselijo se predvsem njegovi dragi domači. Veseli se rojstna vas Melinci svojemu prve-mu novomašniku. Beltinska fara je s tem dobila zopet enega duhovnika in to misijonarja. Veseli se tega dogodka prav posebno salezijanska družina. Saj je g. novomašnik njen član. Samo to željo še vsi imamo, da bi nas g. misijonar kmalu obiskal.

Misijonsko polje, ki čaka na gorečega g. misijonarja, je ogromno. To je južna Patagonija. Cela Patagonija (in Pampa) se deli na severno, srednjo in južno Patagonijo. K tej zadnji spada vse ozemlje od Rio Chico, čez Punta Arenas z otoki Ognjena zemlja, Dawson in Molvinas. V cerkvenem oziru so v vseh treh Patagonijah bilo ustanovljene apostolske prefekture in izročene Salezijancem.

Kaj je bila vsa ta ogromna pokrajina, ko je l. 1875. prišla v Buenos Aires prva skupina salez. misijonarjev?

Bila je grozna pustinja, kjer so prebivali večinoma bojeviti in drzni indijanci iz Argentine, ki so prisilili vlado, da se je morala z njimi bojevati. Večkrat so uničili vojaške čete in se s silnimi navali zaganjali na mirno prebivalstvo ter pustošili z ognjem in mečem. To so bile edine novice o pustinjah v Pampi in Patagoniji.

One dalnje pokrajine s širnimi močvirji in orjaškimi gozdovi so bile zavite v gosto temo. Bile so prava skrivnost. Nihče ni znal, kaj je Pampa, kaj Patagonija.

Nepoznana je bila pokrajina, nepoznano tudi število prebivalcev. Kar so poročali indijanci sami, to je le še bolj množilo nejasnost. *Kačiki* (poglavarji divjakov) so trdili, da je divjakov neštevilno, da namah lahko podjarmijo celo argentinsko republiko. Njih zahteve, grožnje in napovedovanje vojska, vse to je kazalo, da jih je mnogo.

Maroša Martin, novomešnik.

Nekoliko več se je vedelo o njihovi divjosti. Kako divji so bili njih običaji, pokazale so muke, s katerimi so mučili tiste, ki so padli v njihove roke. O omiki niso marali slišati. Celo v veri so videli nevarnost in neko moč, ki bi uničila njihovo državo. Zato niso marali slišati o krščanstvu. Misijonarji niso mogli ničesar opraviti. Stopiti v njih sela je bilo isto, kot postaviti v nevarnost svoje življenje.

Vlada je že dolgo lej pripravljala načrt, da z vojaštvom ukroti te nevarne in trdovratne divjake. To je storila l. 1879. Nepopisno škodo je povzročilo orožje, a bilo je zadnje sredstvo, katerega se je mogla poslužiti država, ki je tako dolgo in potrpežljivo prenašala njihove divje napade, ošabna izzivanja in neštevilne zločine.

Zdaj šele se je pokazalo, kaj sta Pampas in Patagonija. Radovedni in pohlepni ljudje so začeli vdirati v skrivnostne puščave. Pred vsemi so se pa pomikali salezijanski misijonarji s križem rešenja, z znamenjem zmage in omike, s križem, označevalcem nove dobe — dobe miru in edinosti.

Horvat Aleksander, od sv. Sebeščana, med svojimi gojenci v državi Chile, gde je kak bogoslovec sprejel 26. nov. tega leta tonsuro.

Že prvo leto, to je 1879, je misijonar Costamagna pisal Don Boski: „Salezijanci so že sredi prebivalcev v puščavi. Indijanci Pampas, ki niso poznali Odrešenika, že govorijo, že živijo z nami, že čutijo nasledke odrešenja. Niso sanje, je resnica. Mi smo slednjič v Carrhué, v kraju, oddaljenem okrog 500 milj. od Buenos Airesa in v kratkem bomo v Patagoniji pri Rio Negro.“ L. 1887. so prišli v Punta Arenas.

Čeravno v teh pokrajinah danes ni več poganskih indijancev, je pa vseeno v nekem oziru misijonsko delovanje, ker so ljudje vsled pomanjkanja duhovnikov skrajno zanemarjeni v verskem oziru.

Ponesi, g. novomašnik, ponesi jim verske toplote.

Radoha J.

CECILIJA CASTELLI.

TRETJEREDNICA.

So plemenite duše, od šterih se nam vidi, da majo na razpotji življenja dvoje pozvanje. Nje same vleče v samostan. Če bi bilo samo od njih odvisno, bi gvušno sledile tomi pozvanji i njemi delale čast. Pa pridejo drugi zmes i je obrnejo v zakonski stan, v šterom se ravno tak skažejo, kak da bi bile rojene samo za njega. Takše duše so prav za prav dale razlog za ustanovitev tretjega reda. Njegovomi oči, sv. Frančiški, so se vnogi zakonski ponūjali za sprejem v prvi, odnosno drugi red. Odklanjao je je, ar ne šteo rūšiti zakonskoga, družinskoga življenja. A pomagao pa bi jim rad do globšega, božega življenja. To njemi je navdalo miseo, ustanoviti še tretji red za možke i ženske med svetom.

Edna takših plemenitih dūš, ki bi rada šla v samostan i bi bila, kelko se da predvidevati, vzorna redovnica, pa se je na lūbo starišom odločila za zakonski stan i je bila ravno tak vzorna žena i mati, je bila slūžabnica boža, tretjerednica, Cecilija Castelli.

Živela je v prvoj polovici 17. stoletja v Lombardiji. Po rodi je bila plemkinja. Njena sestra je bila mati pape Inocenca XI. Že kak dete je razodevala nenavadno resnost i jo skūšala vcepiti tūdi drugim. Če so druga deca v svojoj lehkomiselnosti kaj takšega delali, ka se njenoj nežnoj vesti ne vidlo prav, je je opominala: „Ne delajte toga, je greh!“ Ravno tak bogolūbna je bila kak dekla. Ponizna, skromna, lūbezniva i bogivdana ne marala za posvetno. Gojila je skrito želo, v samostani se popunoma Bogi posvetiti. Vendar pa ne štela svoje že le Bogi tak rekoč vsiliti. Potrpežljivo je čakala, da njej kak koli razodene svojo volo, v šterom stani jo šče meti. Boža vola njej je bila vrhovno vodilo življenja, če se je tūdi križala ž njenov. Da bi svoje vole nikdar ne silila v ospredje, je pogosto prosila Križanoga: „Gospod, nikaj drūgo neščem, kak to, ka ti ščeš. Daj mi spoznati tvojo volo i moči mi daj, da njej svojo volo podvržem!“

I resan je bila boža vola gledoč njene vse inačiša, kak si je samo mislila, Medtem, kda je ona gojila svojo skrito želo po zaročenji z božim Zaročnikom v redovniškom stani, so njeni starši po tedašnoj navadi ravno tak tajno iskali njej pripravnoga svetnoga zaročnika. I kda so ga najšli, plemenitoga po krvi i plemenitoga po srci, i njoj čestitali, kda je zaprosila za njeno roko, se nazlūk nasprotnomi nagnenji svojega srca ne protivila. V voli staršov, ki njej je bila vsikdar sveta, je vidila razodeto volo božo, za koj je prosila. Samo edno si je od svojega zaročnika že naprej izgovorila, da bo smela v zameno za svoje redovniško pozvanje stopiti v tretji red sv. Frančiška. To njoj je plemeniti bodoči mož z veseljom oblūbo i je tūdi sledkar ostao mož reči. Zadosta kratkoviden bi bio, če je re-

san iskal dobro ženo, če na te pogoje ne bi pristal. Več vzor-
na tretjerednica je vzorna žena i mati.

Tudi Cecilija je to potrdila. Kak žena je bila lubeča to-
varišica v življenju. Kelkokrat se prvotna lubezen med zakon-
coma preleje v medsebojno mržnjo ali pa svajo. Zakonska
kola začnejo grdo škripati, v grenko razočaranje oba, v po-
hujšanje deci i sosedom. Cecilija i njeni mož vseh treseti let,
ki sta je skupno preživela nista prišla navzkriž. Po njeni
blaženi smrti je mož izjavo: „Če bi trbelo, bi s prisegov po-
trdo, da mi vseh tresti let najnoga zakonskoga življenja nikdar
ne povedala niti edne žalne reči.“ Iz toga se vidi, da je bila
prav za prav njena zasluga, da nej prišlo med njima nikdar
nikaj navzkriž.

To posnemamo tudi iz več drugih okolščin. Njena hčerka
nam sporoča, da je bila žena velkoga premagivanja i potrple-
nja v trpljenju. Kda njoj je ona pravila, naj se ne pokori pre-
strogo, njoj je odgovorila: „To, hčerka moja, ka jas delam, je
malenkost v primeri s tistim, ka je Bog včino za mene!“ Vsa-
kovrstno trpljenje, ki je z zakonskim i družinskim življenjem ne-
ločljivo združeno, je ne samo, da je ne spravilo s poti, nego
jo je šče bole k Bogi zdigavalo. Povzdignola se je celo do
tiste, nam težko razumljive prošnje sv. Terezije Vel.: „Gospod,
pusti me trpeti ali pa vmreti.“

Kak mati je svojo deco z zgledom i rečev vzgajala v
strahi božem. Ar pa je znala, da bi bila vsa njena skrb i požr-
tvüvalna vzgoja samo slabo poroštvo za njihovo bodočnost, je
je zračala Mariji. Prosila jo je, naj je one sprime v svoje var-
stvo, naj jim bo ona lubeča mati i vodnica po potaj, po šterih
njim sama ne more slediti, posebno še sledkar, kda bo njena
vodeča roka omahnola v grob. Zednim pa je deco samo od
najnežnejše mladosti navajala k dečinskoj pobožnosti i lubezni
do Marije, da bi se, če bi ona ravno vmrla, nikdar se ne čutili
zapušćene, sirote, nego bi prišli iz rok edne naravnoć v roke
drüge, še bolše matere.

Posebno lepo se kaže njena plemenitost v razmerji do
možovih staršov, štere je najšla pri hiži. „Ti stari“ so pri hiži
navadno za „mlado“ velika preizkušnja, štero le redka dobro
prestane. Navadno le prehitro pride do boja med njimi, ka moža
samoga spravi v jako mućen položaj. Če potegne s starši, se
„mladoj“ zameri tak, da njemi pogostoma vujde na svoj prej-
šnji dom. Če pa stopi na stran „mlade“, ka se navadno zgodi,
njemi starši spitavlejo vest zavolo nezahvalnosti, tudi to njemi
gvušno ne more biti prijetno.

Naša vzornica Cecilija je znala možu tudi te bridke vöre
prišparati. Zatajüvana, potrpežljiva i lubezniva, kak je bila, je
tak lubeće dvorila „starim“, da njim lastivna hći tak ne bi
mogla. Težko je „stare“ zadovoliti. Deloma majo proti „mla-
dim“ že tak rekoć vrojene presodke, kak deca proti svojoj
drügoj materi ali maćehi. Tudi oni bi lahko izjavili, da neso
nikdar, kelko časa so vküp živeli, prišli ž njov navzkriž.

Kak krasno duhovno gledalo za naše žene in matere tretjerednice. Če bi bile kak žene tak dobro oborožene s potrpežljivov lubeznijov i lubečov vslužnostjov do svojih možov, bi drugi možje, videč lepo soglasje med njimi, svojim ženam sami prigovarjali, naj tudi one stopijo v III. red. Zdaj pa njim največkrat branijo stopiti v njega. V pravilih III. reda pa stoji, naj se žene brez možovoga dovoljenja ne sprime, zvün v izjemnih primerih. Vzrok tomi ne so samo možje, nego tudi žene tretjerednice. Prerade i prepogosto predgajo svojim možom, i to bole z rečjov kak z vzgledom. Takših predg pa možje ne poslušajo radi, posebno ne, če so pune spitavanja vesti i vočimetanj. Prava pobožnost, tista, od štere je povedano, da je za vse hasnovita, privlačna i vabliva, ne predga dosta z rečjov, posebno ne z razdraženov rečjov, pač pa bole z vzgledom, ki vnogo prepričevalnej guči i tudi vnogo več dosegne. Takše predgarice, žene tretjerednice, bodite svojim možom, če so potrebni, pa bote najšli poslušnejša vüha i srce. Čo vam bo vaš mož, kak Cecilijin mož, mogeo dati lepo svedočanstvo, da v dugih letaj zakonskoga življenja neste mele žaone reči za njega, bo to vam i III. redi v čast.

I če bi bile vse matere i snehe tretjerednice po vzori naše Cecilije, kelko bridkih vör bi prišparale sebi, moži i njegovim staršom. Pitanje „starih“ i „mladih“ je posebno v kmečkih domovih prav moreče pitanje, ki je zahtevalo že vnogo skuz, svaj, tožb, da celo pretepa i pobojev. Najbole pomilüvanja vredni so „stari“. „Mlade“ majo v svojih možeh advokate, ki, kak že povedano, navadno ž njimi potegnejo, „Stari“ nemajo nikoga, ki bi brano njihovo pravično stvar. Vsaka pravica je dnes domala že najšla svojeda zagovornika. Samo „stari“ v svojih izgovorjenih kotih samevajo i zovejo na pomoč svojo edino rešitelico — smrt. Pa tudi oni majo svojega advokata i še vsemogočnoga — Boga. On ne püsti niedne krivice nemaščevane. Tak kak postopajo „mladi“ s „starimi“, tak i še trše bodo nekoč postopali „mladi“ ž njimi kak s „starimi“. „Ti očo do praga, sin tebe prek praga“, izraža bože kazensko postopanje. Snehe tretjerednice, da vas kaštigajoča boža roka ne zadene i da bote mele lepše dneve na svojem novom domi, vzemite si za vzgled služabnico božo Cecilijo Casteli. Z velikov lubeznijov, potrpežlivostjov i podvorlivostjov sküšajte „starim“ sladiti že tak bridko „kršno“ usodo. „Stari“ pa naj, sezna, od svoje strani potpijo, ka se le da i tak dobro izrabijo svoje štete dneve na hasek svoje düše.

Kda je Cecilija 20. junija 1641. v 58. leti starosti vmirala, je trepetajoč polüblala križ, znamenje rešenja. Kak dekla je Križanoga prosila, da bi vsikdar i povsedi spunjavala njegovo volo. I zdaj je njeni vgašajoči pogled na Križanoga, pun sladkoga vüpanja, svedočo, da šepeče svoj poslednji: „Zgodi se tvoja vola!“ za njim pa: „Oča, v tvoje roke izročim svojo düšo!“ Amen.

(P. Hugo Bren v „Zajemnosti“).